

Særlig anbefalelsesværdig er afsnittet *Sein und Zeit, fortløbende tematisk læsning*" som undertegnede havde glæde af at støtte sig til ved gennemførelsen af *Sein und Zeit*.

Bogen er punktnedslag i Heideggers forfatterskab, men indeholder dog ikke nogen eksplicit udlægning af forandringerne i forfatterskabet, altså den berømte *Kehre*.

Bogen fortjener prædikatet solid og er altså anbefalelsesværdig. Dem som ikke gider læse Heidegger kan nu også godt kigge med.

Søren Gosvig Olesen: *Vejledning til Heidegger*, Odense Universitetsforlag 1990, 88 sider, 98,- kr.

K. Hyldgaard

*

Fagfilosofien og Lacan

Den nyeste introduktion til Lacans psykoanalyse af Mikkel Borch-Jacobsen *Lacan. Le maître absolu* er karakteriseret ved at være en fagfilosofisk læsning af Lacan. Intentionen er at læse Lacan "som et barn af sin tid", for hvem er ikke det? Det er således en læsning, der kan kaldes en genkendelses-glæde læsning, altså alle centrale elementer i Lacans tænkning er hentet andre steder fra: Saussure, Roman Jakobson, Kojève, Heidegger, Levi-Strauss, Sartre osv., osv. Det er således en introduktion til Lacan, der må siges at minimere dennes originalitet og som ikke kan anklages for næsegrus respekt for denne. Alt efter hvem man er, kan man gnide sig i hænderne eller rase. Men kan man tåle mosten, er den en udmærket introduktion

til såvel Lacan som Lacans samtids filosofi, og den er en udmærket sparringspartner, hvis man skulle tilhøre dem, der mener at en filosofisk læsning af psykoanalysen kunne bestå i andet end en reduktion af denne til allerede velkendte og kære pointer i filosofien.

Bogen udkommer samtidigt på engelsk. Forlaget er ikke redaktionen bekendt.

Mikkel Borch Jacobsen: *Lacan. Le maître absolu*. Flammarion 1990.

K. Hyldgaard

*

Efter tanken...?

Efter ideologikritikkens og de andre store legitimations-fortællingers sammenbrud stiller spørgsmålet sig: hvad er tænkningens "mission" og hvordan skal den praktiseres? En ny bog fra Nordisk Sommeruniversitet stiller disse spørgsmål, og redaktøren Ove Christensen forsøger i sit forord at afstikke en - meget løs - ramme for essaysamlingen: tænkningen "må tage udgangspunkt i dens manglende forankring til et (fast) værdisystem og dermed forsøge at sætte sine egne regler for acceptabel og virkningsfuld retorik". "Det er åbenheden over for analyseobjektet og paratheden til at lade sig forføre af det, sammen med en besindelse på traditionen, der kan give interessante analyser, hvor vurderingerne produceres i selve analysen og altså ikke går forud for denne".

Traditionen er, at dømme efter bogen, især Nietzsche, Heidegger og Baudrillard, og det er også i de essays, der holder sig til en